

Стрічками, шовком і лозами пальці сплітаються,
Губи трояндові пестять, шепочуть притишено,
Сором і спокій, темні чадри і мантиї,
У передпокої, в сутінках млосних залишено.

Місячне саяво із вогником свічки зливається,
Очі виблискують іскрами – ніжно-закохано

Чи то любов'ю, чи трунком хмільним і солодким
серце, мов птаха Сімург, безнадійно сполохане?!

Перлами клятви ті щирі зізнання розсипані...
Їх на колінах в намисто коштовне збираючи,
Я поцілую поділ тої довгої мантиї,
Від почуттів, наче свічка, повільно згораючи.

Мар'ян КОНДРАТЮК – поет, музикант. Народився 1998 року в селищі Романові на Житомирщині. Закінчив Житомирський обласний педагогічний ліцей. Нині студент Інституту філології КНУ імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Літературна творчість». Гітарист гурту «МаревО». Автор книги «Куди Ше?». Лауреат поетичних змагань об'єднання «Оксія», конкурсів «Золота троянда», «Хортицькі дзвони».

* * *

Коли не лишиться ялинок у квартирах,
Коли навпроти примружилась самота,
Перед твоїми шторами поселиться страх.
Твого посуду принишкли вогники.
І все, ніби кінець.
В будинку вічної осені
Зима чимчикує на спад,
Засинає останнім голосом знайомим.
Мовчить з тобою стеля, німіє екран.
Моторошно дивитись у дзеркало порожнє.
Німіє всесвіт, де ти раніш мовчав.
Замовкли келихи, їх не став мити.
Хай прийде будень – розбавить газетами зал.
Хай буде знову осінь, без надії на диво.
І вічний кінець літа.
І живеш цим тільки ти.
Тоді настане ніч. І лячно, як не відволікайся.
Усі, хто забавляли, тепер суворо сплять.
Хай настане осінь, я заспіваю їй про літо,
А воно ж не скінчилось! Дивись, воно в гірляндах,
Заплуталось і дихає.
І вічний-вічний міст не старіє,
Йому нема куди.
Ізліз сніг у парку за мостом.
Здіймаю келих, хай настане кінець літа.
Я за його здоров'я,
помию посуд за нього!

* * *

Сьогодні не особливий день,
І звичні дні.
Від зупинки до даху –
Рівно цигарка.

І наблизившись до...

Упіймавши цигарки дно,
Він помітить,
Що взяв половину собі,
Половину – зжер вітер.

Погляд мій вгору –
Там – світло.
Я стану сидіти на фундаменті
І зрозумію,
Що, якщо я просиджу до дна ночі,
То в хмарах не помічу точно
Літака, який може з ніг мене збити.

Але я не хочу під дах.
І курити – не мій шлях,
щоб змиритись.
Бо горітиме світло
Не тобі й не мені.
І холодно однаково двом.

Повертаюся на зупинку,
Зупинити трішки час і землю.
А земля – вперта облізла білка.
Їй би відірватися від собак
І по весні, не взимку, не так,
На себе вилити б валер'янки літр,
І прийде схреститись, а може, й жити,
Хтивий юпітер.

Може, й ми будемо під світлом.
Може, й ми побачимо з вікна...
Як тріщатимуть гілки,
Як зійдуться усі вісі
У закоханих землі й юпітера.

* * *

Мене з дитинства ніхто не вчив літати
Як всі здивувались коли я полетів

Всі побігли за граблями мене з неба знімати
А я летів
наперекір вітрам

Я пробував любов намалювати і кохати
Потім довго у петлі висів
Виявилось, я не вмію малювати
Ти не усміхалась
ти скривилась
обманув мене зір

Знизу всі кричали: Злазь!
А я летів мені це не сниться
Ти мені усміхнулась а я
у відповідь скривився.

* * *

Головне правило: бий, ламай, трохи, зціпи зуби!
А ще головніше – залишися з зубами!

* * *

І радість снобу –
забив на моду
і на погоду.
Благаю вас, залиште номер,
я обіцяю, не подзвоню!

* * *

він випив неналивої кави
закусив губами
подивися на годинник
заціпенілий
подумав і знову випив

* * *

Мій подих розбивається об скло морозу.
Я шукаю у цьому любовному трикутнику
гіпотенузу.

Дивлюсь на небо, але бачу тільки стелю
Де замість зірок лише люстерко.

І я згубився! Вище-нижче?!
Я не бачу, де тут верх, а де низ.
І як хотілось, не зумілось,
Не втримав мене старий карниз!

Вранці на годинник подивився.
Чекаючи, що він мене має здивувати.
Ні, все як завжди. Вже більше дев'яти!

Залишається з собою в піжмурки грати:
«Де ти? Де ти? Де ти?»...

На повідомлення нема кому відповідати!..

* * *

розквітни знов в своїй весні,
розквітни у моїй траві,
пролийся у рядки рясні,
ногами-горлом я відчую
твій цигарковий крематорій.

ТАК МЕНШЕ БОЛИТЬ

Тебе зриває дощем, кудись, від нього.
Ти покидаєш тепле ліжко-барлогу.
Залиши йому трохи тепла, трохи снів,
Може, збагне: «не вберіг, наче сніг»...
Ти залиши його, доки він спить,
.....
Так менше болить.

Він на ранок нічого-таки не згадає,
Думки кислотою з'їдають до краю:
Метелику мій, лети!
Крильцями пошелести!
Ти залиши його, доки він спить,
.....
Так менше болить.
Так менше болить.
Так менше болить.

ТЮТЮНОВА ОДА

Тютюнові феї
десь забарились
від мене не тхне димом
Пальці посвітлили

Гей тютюнові феї
на кого покинули
З ким я тепер куритиму
З ким я погину

Мій вулик не приносить меду
Мої бджоли обсіли тютюнові дерева
Гей тютюнові феї ну так не треба
Я фільтром як пензлем малюватиму вас

О сер Волтер Релі
Бог фей тих

У спину бджоли жалють-жалють
А мені не жаль їх
Тютюнові соти
Коричневі соплі
Здичавілі рецептори
Прощавайте